

20180706-MvS-Mensbeleving-Schoorl-MP3+pdf-21sep2019

Opening met een stilte-moment: met stilte en aandacht bij jezelf, dat doe je op je eigen manier wat voor jou goed en kloppend is, dat je vanuit jezelf dit veld openzet, ga maar eens met je aandacht naar toe, laten wij met elkaar gewoon lekker voelen, wat dat doet, wat dat is.

Martijn: (Wij zijn hier) met elkaar in dit natuurgebied. Mijn naam is hier Martijn van Staveren, en ja, wat maakt het, dat wij vandaag hier bij elkaar zijn? (Er zijn) in deze tijd zo veel mensen in Nederland die met een andere visie op de wereld en andere visie van wat er zich buiten wereld bevindt en ook andere visie op zichzelf in relatie daarmee. Ja, onderzoeken doen en gesprekken voeren en wij doen dat vandaag hier mogelijk ook. En keer in de zoveel tijd komen dan een keertje bij elkaar en dat is heel divers en zijn nog steeds weer andere mensen bij, en de ene keer is het een groepje van 50 mensen en we hebben een keer gehad een groep van 250 mensen. Ja, de sfeer, de energie is eigenlijk altijd ongedwongen, vrij, jezelf zijn, jezelf ook laten zien. Je hoeft niet per se iets te zeggen, maar dat je beseft dat ja maar mijn aanwezigheid heeft hier wel een enorme meewerkende, bijdragende kracht.

Dus het is vooral open en vanuit dat mens-zijn samen met elkaar, door niet iets te "moeten doen", ook nergens in te moeten geloven, maar meer dat je vanuit die vriendelijkheid met elkaar kunt samen zijn. Dat is een frequentie waardoor, eigenlijk, alles zich opent en dan kun je uiteindelijk ook steeds dieper met elkaar in gesprek komen. En dat doen we een keer in de zoveel tijd, organiseert het Arjan het samen met Monique, met het dakje daarboven "Earth Matters" deze dag, en ik ben heel dankbaar dat deze inzet en liefde ook iedere keer wordt gegeven. Ik heb daar de mogelijkheid niet toe in aardse tijd om dat te doen, en ik weet dat Monique en Arjan, en ook zijn ze samen met Lizzy, de hele wandeling al twee keer gemaakt hebben om te kijken hoe dat loopt, of het lang is, te kort is en dat blijft natuurlijk altijd een vraag, maar ik wil alleen maar zeggen dat ik dankbaar ben, dat die tijd en liefde er allemaal ingezet wordt. Want, ja, niets is vanzelfsprekend, alles, alles heeft een enorme waarde. Dus dank jullie wel jullie deze plek hebben gevonden. Ik vond het een stevige wandeling, ik vond het ontzettend mooi. Het laatste moment dat wij hier achter omhoog liepen zo, toen voelde ik echt van: ja,... ja,... ja dat is best wel ... ik vind wel lekker om nou te stoppen. (Gelach) Het voelde ook heel kloppend dat daar achter die heuvel, nou deze plek ligt als het ware.

Fijn, dat jullie er allemaal zijn en het gaat er vandaag absoluut wederom niet over mij. Laten wij met elkaar deze middag ruimte geven in wat we voelen. We hoeven de hele middag niet naar mij te luisteren, dat kan iemand anders zijn, die iets heel essentieels wil delen, wil vertellen. Probeer, in ieder geval altijd bij je kern te blijven van je verhaal, zodat datgene dat je wilt overbrengen ook echt overgebracht wordt. En als je daar te veel over van afwijkt, dan kan het als ruis functioneren. Vandaar dat mijn verhaal ook altijd kort en bondig is. (Gelach) Maar dat zou kunnen, dat jij iets wilt zeggen of delen of wat dan ook, er is zoveel gaande en misschien we ook uit deze setting gaan en jij misschien even ergens lekker gaat liggen. Doe dat gewoon, je bent niet aan de groep geconformeerd, maar vooral alleen aan jezelf. Misschien gaan wij ook lekker in een soort langdurige pauze met elkaar zitten, waarin wij uitwisselen in groepjes.. het is allemaal ... ik wil alleen aangeven dat het is allemaal oké.

Maar waar gaat het nou in de kern om? Nou, dat is dit: wij zijn net verhuist, Ellen is ook mee, mijn partner, zit hier ook. Ik vond het heel fijn, dat ze lekker in de auto sprong vanochtend, even lekker samen hier te zijn, dit vind ik heel waardevol. En gisteravond zaten wij op de bank, we hebben net verhuist, we hebben drie weken geleden de eerste spullen ingepakt en meegenomen naar het andere woning. Nou voor de mensen, die wel eens verhuisd hebben, die weten dat dat best wel ingrijpende gebeurtenis is qua tijd, planning, spulletjes, gedachten, alle dingen daaromheen, dus we hebben de verhuizing afgerond, zeg maar, zo noemen we dat maar, maar we zitten eigenlijk nog midden in de verhuizing, want ons hele huis staat nog vol met dozen en overall staan nog losse dingen en losse spulletjes. En gisteren kwam daar een man op bezoek, die is gehandicapt geboren en die heeft dus ook, ja, hele krachtige manier van hoe die dingen zegt, gaat dat niet ombuigen in allerlei van: "ik vindt het hier hartstikke leuk, jongens", en "ik zie dat jullie nog wel een beetje hebben op te ruimen, dat snap ik wel". Nee, het wordt gewoon gezegd van: ik vond het buiten lekkerder. En zegt hij gewoon heel eerlijk bij, dat is het mooie, en dat is wat voor mij het om gaat is

de kernboodschap. Begrijp me niet verkeerd, ik vind het huis niet onaangenaam, maar buiten is alles open, natuurlijk, en binnenin is het gewoon rommelig, en door de rommel vind ik het gewoon plezierig. En daar hou ik zo ontzettend van oprechtheid, eerlijkheid, openheid en soms dan moet je in het leven wel eens iets duidelijk zeggen, daadkrachtig, en het kan best wel eens pittig zijn voor een ander, maar dat je het daarna kunt ook onderbouwen, hoe het komt dat je het op die manier zegt.

En zo zaten wij er gisteravond samen op de bank en keken zo naar die dozen, en keken naar alle spullen en zo. Nou, aanstaande donderdag is Raymond jarig, onze zoon, hij wordt 16. En toen vroeg ik aan Ellen van: Goh, heb je het idee, dat we de verjaardag donderdag kunnen vieren zo op deze manier, ten aanzien van ons, maakt het niet uit, maar ten aanzien van praktisch. Ja, we hebben geen kasten, want we hebben in dat huis, die kasten pasten niet. We komen uit een huurwoning, dus daar zaten de kasten vaak gewoon bij de keuken zo in. Wat moeten we doen, want moet je kijken al die dozen, moet je al die dozen zien staan. We kijken zo samen: al die dozen. Toen zeg ik tegen Ellen van: Goh, zo bijzonder hoe ons brein werkt, eh. Dat is ook een deel van de kernboodschap, waarom we bijvoorbeeld hier zijn vandaag, onder andere. Wat bijzonder, hoe dat brein werkt, want de eerste keer dat je net verhuisd bent, zet je je spullen neer en je weet heel goed, jouw brein weet heel goed van dit klopt niet, dit is anders. Dat beeld was eigenlijk altijd geordend, zo staat het, daar staat de kast, daar staat een tafel, daar staat een plant. Dat is gewoon je setting, het brein kent je setting, voelt zich daar aangenaam bij of jij daarover iets te vertellen hebt, maakt niet uit, het brein vindt dat.

En zit jij ineens in een ander huis, in de eerste paar dagen vonden wij dus: ho, al die dozen hier, poeh, wat moet je wel met al die dozen doen? Ja, schuif ze maar naar zolder toe, maar dan blijven toch gewoon dozen staan, dus de eerste dagen is het zo: nou, al die dozen! "Weet jij, waar de föhn ligt?" "Nee, daar, in één van die dozen". Het komt erop neer, jij moet in die dozen kijken. Ik wil niet irritatie zeggen, maar het is een soort gevoel van rommel, maar het bijzondere van het brein is: na drie weken vindt het brein dat niet meer. (Gelach) Dat is gewoon leuk, want het is een deel van de spiritueel bewustwordingsproces om inzicht te krijgen wat gebeurt er eigenlijk werkelijk. Want na drie weken zegt mijn brein van: nou ja, daar staan dozen, nou en? Heb je wat nodig, kijk je toch gewoon in de doos?! Ga je gewoon de dozen open trekken, nee, je ziet het meteen aan de kant bijvoorbeeld. "Hier zit het, El, hier zit het ook niet in!". "Nee, het zit op zolder", even naar zolder.

Mijn hele brein, mijn bewustzijn, dat is het fysieke bewustzijn, begint dat dus normaal te vinden. En ineens, is iets wat eigenlijk niet normaal is in de eerste instantie is in een paar weken tijd tot een normale situatie gekomen, dus mijn brein slaat daar geen acht meer op. En wat nou de kern van het verhaal is, is dat je dit soort dingen kun je in je eigen huiskamer heel gemakkelijk herkennen, dat dingen, die niet normaal zijn, dat je die langzamerhand toch normaal gaat vinden. Dat kan ook in je relatie zijn dat je 30-40 jaar relatie met iemand hebt en dat je in het begin vond jij bepaalde dingen toch eigenlijk helemaal niet kloppen van de ander, maar na 30 - 40 jaar het is normaal geworden, om even een ander voorbeeld te noemen. Dat zijn dus ook dingen van jezelf, maar in hoeverre kun je dat dan ook zien in de relatie tot de grotere werkelijkheid, waarin we leven? Want is deze werkelijkheid, waarin wij nu leven, is dat nou zo'n situatie met die dozen, die we normaal zijn gaan vinden of niet? En ja, ik maak maar eventjes grofweg een onderscheid tussen bewust... in het bewustzijn van de mens en dat is de mens die - ik ga niet zeggen wel of niet dat wil doen, hoor, het gaat om meer wat er gebeurt, wat je vast kunt stellen - dat het merendeel van de mensen normaal vindt dat er dingen gebeuren die eigenlijk niet, helemaal niet nodig zijn, niet kloppen bij een oorspronkelijke situatie en dat er mensen zijn die dat voelen van binnen, dat het klopt niet, deze situatie waar ik nu in leef, de situatie wat in de wereld gebeurt, dat rammelt aan alle kanten. Ik zou die dozen wel weg willen halen, en eens op een andere plek willen zetten. En dat is eigenlijk wat er gebeurt, dat is wat er aan de hand is op dit moment op de aarde, dat mensen zich bewust worden, ineens, nadat ze helemaal eigenlijk niet eens over na hebben gedacht, dat de dingen niet kloppen, dat mensen zich bewust worden van: maar het klopt iets niet, het kan ook anders, het kan ook mooier, het kan rustiger, maar het kan ook eenvoudiger vooral? Nou, en dat is wat ook onze samenkomst eigenlijk in de kern is, heel simpel gezegd, dat de mens gaat ontdekken van ja, gaat het wel werkelijk om naar school gaan, leren om het vak onder de knie te krijgen, daar geldt mee te verdienen, je vervolgens in de schuld te steken, omdat je het vak hebt geleerd ooit om het geld mee te verdienen om ook schuld te creëren. Dan moet je dus door gaan werken om de schuld te betalen,

om plan te maken hoe je dan je overlijden kunt betalen, om vervolgens later te zeggen: nou, ik heb een goed leven gehad. (Gelach)

Nou, dat zijn van die dozen die ik heb in mijn manier van hoe ik naar de werkelijkheid kijk en wat ik er zelf van weet, die hebben daar geen plek, want daar gaat het voor mij, dus, niet om. Ik zeg het nog een keer hardop, als het vandaag de laatste dag is dat ik leef en ik vanavond een hartstilstand krijg, dan heb ik een hartstikke mooie dag gehad, een dag in waarheid, een dag in de essentie, dat je dingen durft te benoemen waarvan je diep allemaal weet van ja, maar er is veel meer in het leven verborgen geraakt, als het ware, als wat wij zichtbaar krijgen waar het in essentie waar het echt over gaat, werkelijk. En waar gaat het dan over? Daar kan iedereen een eigen antwoord op geven, dat kan ik niet zeggen, dat kun je alleen voor jezelf voelen wat is jouw boodschap die je in jezelf draagt. En dat is verbonden met een werkelijkheid die niets met deze werkelijkheid te maken heeft maar daar waar je met je bewustzijn vandaan komt. En het is ook het mooie dat je elkaar dat niet kunt vertellen, dat is ja, dat klopt dus als ik van iemand anders iets hoor van wat ik zelf ervaar, dan klopt dat, dat een ander gewoon een andere ervaring daarin heeft, want er zit wel een nuanceverschil in, en er zitten ook een hoop misleidingen.

Nou, wij zitten hier met elkaar bijeen, omdat we voelen, dat we iets in ons dragen, wat je niet echt een naam kunt geven, maar dat is zo iets dieps wat eruit mag, wat zichtbaar mag, is misschien zelfs moet worden. Iets wat onderdrukt is, gesmeerd is, of misschien niet onderdrukt is, maar wat je zelf nog niet eerder hebt gevoeld, kan twee kanten uit. En wat is het dan, wat wil je de wereld laten zien van jezelf, wat is er aan de hand met je waarvan je voelt, ja maar daar wil ik echter naartoe? Je moet het gewoon openen. Ik voel, dat ik met dingen bezig ben die zeer essentieel zijn, maar ik raak nog steeds niet kernpunt.

Die vraag: moet je echt alles helemaal anders gaan doen in het leven of is het is het eenvoudig iets toevoegen vanuit jezelf, waardoor het werkelijk gaat bloeien? Moet je nog 20 cursussen volgen om te snappen wat er aan de hand is of ga jij voelen in jezelf wat de kracht in jezelf is en hoe breng je de kracht in je leven tot leven? Een hoop mensen zijn het oneens met mij, en dan vraag ik waar ze dan oneens mee zijn en dan weten ze het niet. Dat zijn weerstanden, mensen mogen zichzelf bevrijden uit weerstanden. Het gaat het niet om of je het eens bent met mij of met je buurman of buurvrouw. Het gaat er gewoon om, dat je jezelf de vraag durft te stellen, in hoeverre ben ik nou eigenlijk echt eens, niet met waar ben ik het niet mee eens, maar daar, waar ik het nou werkelijk mee eens lijk te zijn, is dat wel zo? Je moet je menselijke bewustzijn durven te openen, en dat is de grootste en ook tevens de mooiste bijdrage, die je hier kunt leveren.

Dus ik zei tegen Ellen: Ik vind het niet normaal, die dozen. Toen zei Ellen: Nou goed, dan ruim jij ze lekker op. (Gelach) Ik spreek heel vaak in metaforen, maar het is nou precies wat er gebeurt. De manier, hoe wij als mensen met elkaar spreken, wij spreken in woorden en in gedachten, maar als wij gaan spreken in gevoelens, vanuit gevoelens, vertaald in beelden en we gaan daar dus een vertaling aan geven met woorden, krijgen wij totaal een andere taal. Ja, en dat is ons onderzoek. En dat brengt ons gewoon op een hele ontspannen manier bij elkaar, om te weten, allemaal weten we, dat we op deze aarde aanwezig zijn met een enorme verbondenheid met de natuur, met een enorme verbondenheid met het leven. En ik vind het ook heel mooi, dat er gezegd wordt: Ken onze plek in de natuur, als je niet kent door eigenlijk bij weg te blijven en op een afstand te bekijken, dat is heel mooi. En dat zijn we aan het onderzoeken. Wij staan voor een enorme grote verandering, die veranderingen voltrekken zich op dit moment ook, doordat mensen steeds dieper gaan beseffen, dat de verandering die er komt alleen maar komt, als je gaat beseffen welke dozen er op de verkeerde plek staan, en dat het dan niet hoort, of dat het niet de normale situatie is. Dus je bewustzijn is nodig. Ga kijken in jezelf: wat denk, wat zijn mijn gedachten, waar denk ik over, wat vind ik eigenlijk normaal? Door daar met je bewustzijn daar naar toe te reizen stel je het ter discussie en alles is op trilling en energie gebaseerde werkelijkheid, alles, elke fysieke vorm, alles wat er te zien is energie, samengebalde energie. Dat is een script, kun je het noemen, wij zijn daar de waarnemers van en op het moment dat je ernaar gaat kijken, beseft dat jouw waarneming ook energie is.

Er kunnen dus twee verschillende energetische waarnemingen zijn: een waarneming van dat je niet zelf aanwezig bent, dat je afwezig bent. Dus in mijn situatie, mijn brein zegt: "Het is gewoon

normaal, hoor, ik kan tien jaar lang tussen de dozen leven". Ik leef, dus, aan de hand van de prikkels die naar mij toekomen.

Of ik kijk van binnenuit, neem een beslissing en kijk naar buiten toe en zeg: Hey, dit kan ook anders. En dan ga ik met mijn waarneming, ga ik daarmee aan slag. Het is een heel diepgaand onderwerp, wat het speelt zich eigenlijk heel spelenderwijs af. Ik zou zeggen van wie daar misschien iets over wil zeggen, die kan het ook gewoon wel lekker doen. Maar het is het principe van het universum, niet dit universum, maar de oorspronkelijke kosmische werkelijkheid waar de mens vandaan komt, waar ze mee verbonden is. In deze werkelijkheid hier zijn er een heleboel dingen anders functionerend dan in een andere universa. Het komt vooral door de onwetendheid van de mens. Het is helemaal niet iets kwaadaardigs, kunnen wel vervelende dingen uit ontstaan, dat zie je ook op de wereld, dat er veel vervelende dingen gaande zijn, waar de meeste mensen hun ogen voor willen sluiten en zich daaruit onttrekken. Als jij gaat anders observeren, je gaat anders kijken, dan zal je zelf opmerken, dat er gewoon meer reacties op gang komen, die jou kunnen ondersteunen.

Dus je hebt eigenlijk twee groepen mensen, zeg maar, mensen die accepteren, eigenlijk met een gekaderd bewustzijn, en nogmaals, het is niet een oordeel, het is gewoon wat je waarneemt op basis van gewoonte, je accepteert dat, wat er allemaal is. En je hebt mensen die kijken buiten die kaders, die zien dus wat er dus niet klopt en, ja, ik kan me echt goed voorstellen, dat er een hoop mensen zijn die zeggen: nou joh, nu, dat ik zo bewust aan het worden ben, ik draai het wel terug, ik kan er niet tegen meer. Ik kan het niet tegen om te zien, wat er in deze wereld allemaal niet klopt, het is gewoon waanzinnig. Ik laat het los, ik ga gewoon terug dezelfde werkelijkheid in, ik vind het toch makkelijker. Het kan dus ook. Het is helemaal niet dat je een keuze **moet** maken voor iets, iemand of wat dan ook. Maar je hebt wel de keuze, je hebt de keuze met welk deel van de menselijke evolutieveld je wilt aanwezig zijn, niet horen, want je hoort nergens bij, maar waar je een onderdeel van wilt zijn.

Die keuze die heb jij, die heeft ieder mens op deze wereld en als je die keuze echt zichtbaar wilt maken, dan moet je de keuze ook durven bespreken met elkaar. En dan moet je ook, dan **moet** je, dan moet je in dat bespreekbaar maken van de keuzes, waar het om zou kunnen gaan, moet je ook in de onderwerpen durven komen van wat de andere keuze is dan vanuit jezelf waarnemen, wat een andere keuze is daarvan. Dus waarnemen via iets anders, wie en wat neemt er waar? Als ik die dozen waarneem in mijn huis en ik vind het heel normaal, ik leg daar geen bewustzijn op, dus ze staan er over 10 jaar nog, dan zou ik mijzelf kunnen etiketteren als slachtoffer van mijn brein, want mijn brein vindt dat dus normaal. Dus ik ben het slachtoffer van mijn denken. Maar als ik dan ga beseffen, dat denken vaak een geleide kracht is door iets uit deze werkelijkheid, dan ben ik misschien iets aan het denken, wat een ander denkt..

Daar zijn twee groepen mensen, die denken op basis van innerlijke vrijheid, kunnen zien, wat er niet klopt, voelen binnen in zichzelf wat er werkelijk wel klopt, wat er in jezelf aanwezig is. Dat zijn dus de vrijbuiters, laat ik het zo maar zeggen, de kosmische vrijbuiters, die tegendraads zijn, zonder een rebel te zijn, maar gewoon doorzien, wat er gebeurt. Die durven dus ook zaken te veranderen in zichzelf, ze durven dingetjes anders te doen op een eenvoudige manier of soms heel ingrijpend. Ze zijn niet bang voor conflicten, omdat er geen conflict komt, omdat wat zij doen, daar staan ze voor, ze kunnen dat ook vaak onderbouwen.

Van de andere kant heb je ook mensen, die zijn dus, geen vrijbuiters. En dan praat ik dus eventjes in de tweedeling, maar ik doe het toch, want dat is even de uitdaging, waar wij nou in komen. Er zijn mensen, die willen het niet aangaan, zij denken in lijn met het algemeen aanvaarde plan, hoe de mensheid moet denken, wat "normaal" is. En ze denken eigenlijk helemaal niet zelf, ze staan in dienst van een algemene gedachte. Die twee keuzes, welke keuze ga je maken, ga je naar vrij bewustzijn, naar oorspronkelijk bewustzijn, ga je daarheen? Of ga je "in dienst van"? En dat "in dienst van" hoeft niet een statisch persoon of een situatie te zijn, dat is een scala aan constructies wat er achter hangt in dienst van wie en wat je staat. Dat is wat de mensheid mee te maken heeft. Mensheid is zich aan het ontworstelen uit allerlei constructies, die eigenlijk het echte vrije bewustzijn belemmeren. En dat zit eigenlijk zo complex in elkaar, dat je bijna niet meer het antwoord terug kunt halen van hoe zit het dan in elkaar, hoe werkt dat dan? En dat moeten wij dat gewoon eventjes niet doen, wij gaan naar de eenvoud toe, heel eenvoudig. Dan moet je gewoon stoppen in wat je ooit hebt geloofd, het is veel makkelijker.

Als wij hier met elkaar samen zijn, wat voor mooiers kun je op dit moment bedenken of voelen? Niet met denken, met voelen. Dus wat kun je denken, vanuit je voelen. Dus eerst voelen: wat zou dan mooier kunnen zijn, dan zo met mensen op de blauwe planeet, met water, en dieren, en lucht, en vuur, door het universum zo als we het nu waarnemen, dat je met een groepje mensen zo vrijuit hier aanwezig bent? Wat voor mooiers zou er nog kunnen zijn? Wat kun je nog meer voelen? Misschien zijn wij de enige in het hele universum? Houd het maar wel voor mogelijk, laat je niet foppen door je herinnering. Misschien heb ik helemaal geen zoon. Ik kan dit allemaal herinneren op dit moment.

- Draait die nou helemaal door, die Martijn? Nee. Het gaat om dit moment. Hier. Dit is de magie.

Ik denk, dat het gewoon heel goed is en ik voel het gewoon ten diepste dat we mogen realiseren, dat we allemaal een deel zijn van de enorme verandering in dit hologram, in dit universum. En dat het op een trilling gebaseerde werkelijkheid is. Is het zo, dat als mens vrij komt uit gecontroleerde gedachte, ook al zijn dat gedachten, die in de eerste instantie helemaal niet negatief zijn, want we denken altijd dat wat negatief is, dat het ook een "negatief" uiterlijk moet hebben. Maar je kunt een hele positieve gedachte hebben, die heel belemmerend is, zonder dat je het door hebt, omdat jouw positieve gedachte tussen jou en iets groters in staat. Dat kan. Denk maar even in alle simpelheid aan het verliefdheid, ik noem maar even iets. Hartstikke fijn gevoel. Je kunt zo ontvoerd worden door positieve gedachte. Ik vind het wel interessant, omdat meeste mensen daarin ook helemaal verward raken, omdat ze zo in "positief" en "negatief" denken.

Maar ja, het is voor ons de uitdaging, weet je, dat we gewoon goed gaan beseffen, dat je het al doet. Je doet het al, je draagt het al uit. Je hoeft het niet precies te weten, maar door anders te gaan kijken naar de werkelijkheid, jezelf daarin plek in te geven, ook al zijn het vraagtekens, daardoor verandert jouw bewustzijn. En dit bewustzijn waarin wij leven, deze werkelijkheid, reageert op bewustzijn van de wezen, die daarin leeft. Dat is de oorspronkelijkheid. Dus dit universum, ons bewustzijn van de Aarde, het aardse bewustzijn, maar even zo goed ook het martiaanse bewustzijn van planeet Mars, reageert, als daar mensen zijn, reageert, als daar mensen uit een andere wereld zijn, reageert, als daar wezens zijn uit het andere universum. Het is informatie, het is een bewustzijnswezen, de Aarde ook, het is in feite een informatieveld, maar dat reageert op het bewustzijn van de wezens, die daarin leven. Als jij dan nu met alles wat je doet in je leven, wat je aan het herzien bent, gaat beseffen, dat je daarbij een enorme bijdrage levert aan het bewustzijnsveld van de Aarde, omdat er geen statische informatie meer wordt neergezet van zeven miljard gecontroleerde verschillende zienswijzen. Maar dat komen wij dus, echt vrij bewustzijnswezens, komen daarin tot uiting, dan is dat bewustzijn van jou is zo'n enorm krachtig instrument. Daar mag je jezelf nooit in onderschatten, ook niet als kind, ook maakt niet uit, welke leeftijd, het is niet leeftijd gebonden.

Ik wil gewoon een paar hele forse stappen naar voren gaan. Stel je voor, dat wat wij aan het bespreken zijn, is doorgebroken op Aarde. Het wordt geen moeilijk woord meer over gezegd, niemand wordt meer uitgelachen. Het is vastgesteld, dat je met elkaar in staat bent om zieke bomen in vijf minuten tijd sapstromen in beweging te zetten en in een dag tijd zijn ze weer in bloei. Het is vastgesteld, dat ziektes verdwijnen collectief uit de beschaving, omdat er met aandacht en kracht energie aan wordt gegeven vanuit het innerlijke bewustzijn, en de celdeling van kanker stopt en is opgelost op de hele Aarde, niemand heeft meer kanker. Er wordt vastgesteld, dat de mens beschikt over een onnoemelijk vermogen en wordt vastgesteld, dat de mens zelfs contact heeft, zonder dat ze het door heeft, met andere werelden. Het wordt allemaal vastgesteld. Even een paar stappen vooruit, we leven dus op een Aarde waarin dat allemaal open is, alles is open. En dat gaat gebeuren, zo simpel, omdat wij het al doen.

Je moet het beginproces zien en jij bent aanwezig bij het beginproces, nu, niet tien jaar geleden, niet 2012, nu, in dit moment, jouw bewustzijn, nu, hier in het moment. En niet alleen hier, maar over de hele Aarde, zijn de mensen hier mee bezig. Wij hoeven het niet te weten, we kijken alleen naar die dozen. Wat aandacht krijgt, oprecht aandacht krijgt, zonder bijbedoeling, zuiver, daar komt er verandering in het veld. De informatie, dat reageert op het menselijk bewustzijn gaat anders reageren op het menselijk bewustzijn. De mens gaat anders kijken naar buiten, het veld reageert anders.

Vraag: zijn er intelligenties, die belangstelling hebben, dat de perceptie van de mens blijft in de slaafsheid? Ja. Vervolg: dat het veld niet verandert om ons heen. Maar we kunnen het veld om ons heen niet veranderen, het kan niet, maar het kan een moment in mezelf zijn ik diegene ben, die dat toesta, ik creëer dat en ik zeg: het kan niet, je kunt het alleen in jezelf veranderen. Als jouw perceptie verandert, verandert het veld, reageert anders op jouw werkelijkheid. Dat is kwantummechanica en kwantumfysica. En kijk in de wereld van de Aarde, waarin dat dus doorbroken is, helemaal open is, dat zijn de oorspronkelijke wetenschappen, wat op bewustzijn zijn gebaseerd, dat je dan nu goed beseft, dat je mee-participeert en meedraagt in deze enorme mooie periode.

Want we spreken feitelijk, heel kernachtig gesproken, spreken wij letterlijk over de bevrijding van het menselijk bewustzijn van planeet Aarde. Dat insinueert, dat het gevangen is. Het is ook alom bekend, dat het ook zo is, onder de noemer dat we vrijheid hebben, denken, dat we vrijheid ook zijn, maar dat is natuurlijk gewoon niet zo. En het kan alleen maar ontstaan, die verandering, als de mensen bij elkaar komen, die niets van elkaar willen. I ben blij, dat jullie niets van mij willen en ik niets van jullie. Dat we gewoon kunnen zien, dat is een onderzoek, we gaan daar ons in verdiepen. We nemen dat mee, want we weten al zoveel. We komen hier allemaal als een soort **informatie-bewustzijns-krachtwezens** komen wij hier en we delen allemaal achter de woorden zo veel met elkaar. Dat heeft een **enorm** effect in het hologram, het is echt niet meer te stoppen. Het betekent, dat de kinderen straks gewoon met plezier naar school gaan. Het betekent ook, dat de mensen met plezier doodgaan. De twee dingen hebben bijna niks met elkaar te maken (gelach). Alles wordt anders en ik vind het een hele grote eer en heel bijzonder om jullie daarin te ontmoeten. En dat ook wat er wordt bestudeerd op de Aarde.

Vele beschavingen, die de mensheid bestuderen, zonder interventie te plegen, bekijken wat hier op de Aarde gebeurt, hoe de mens zichzelf ervaart. Kan de mens in plaats van externe beelden ook het in zichzelf terughalen? Kan ze de verbinding en de verbondenheid in zichzelf voelen? Kan ze de liefde, die ze ervaart bij iets externs, ook in zichzelf ervaren? Ik noem het ook eens een "spiegelsyndroom": "Geef jezelf gewoon flink veel liefde voor de spiegel" Zei ooit iemand tegen ons, nadat we hun intense seminar hebben gevolgd in Friesland, Ellen en ik. Ik was 22 of zo. Dus ik voor de spiegel (gelach). Ik vond mezelf best wel oké, gewoon. En toen kwam ik op een punt: maar wat bedoelen de mensen met "liefde", moet ik liefde voor mezelf voelen? Wat is dan een perceptie, dat was mijn vraag, wat is dan de betekenis van wat mensen hier steeds "liefde" noemen? Ik kon gewoon in de spiegel kijken en ik zag mezelf in mijn volwaardigheid, met mijn onbereid willigheid om, bijvoorbeeld, dingen te doen, die ook bij het leven horen. Net zoals mijn moeder me vaak vroeger de vraag stelde: "Martijn, wil je even afwassen?" En verzon ik heel goed een andere klus, die ook vervelend was voor de ander, maar voor mijzelf was die prettig.

Dus kijk ik in de spiegel en zie ik dus die persoon, met ook dat gedachte, trouwens, zeg maar, nou kijk ik naar mezelf en zeg ik: "Ja, het is gewoon prima, ik heb geen hekel aan mezelf, maar ik voel ook geen liefde. En dat klopt dus voor mij, voor mij klopt dat, voor mij klopt dat dus, dat als ik geen hekel heb aan mezelf, ik heb geen haat, dat ik ook geen liefde voel. Waarom zou ik liefde moeten voelen, als ik ook geen haat heb, dan is het toch gewoon oké? Nou zie ik gewoon mezelf, althans een uitbeelding van mijn fysieke bewustzijn en het voelt gewoon oké, maar ik begreep dus niet, wat de mensen bedoelen met "ga maar voor de spiegel staan en voel maar liefde". En toen wist ik echt zeker, dat ze zitten er fors naast. Fors. Op het gebied van etiketten en benamingen en hoe het dan zou moeten zijn, wat liefde is.

Want liefde in de kern is gewoon verbondenheid. Als er geen verbondenheid is, als je geen verbondenheid hebt met een ander, als er geen interesse heb in jou, als met jou iets aan de hand is, iets leuks of niet leuks, als ik daar geen interesse in heb, of je vertelt me dat en ik ben argeloos en sta om me heen te kijken, ik heb geen echte connectie met je. Als er geen verbondenheid is op dat moment, dan kan er dus geen liefde zijn. Maar als die verbondenheid daar wel is, dan kun je dat voelen, maar dan hoeft het niet in een overdreven liefdevolle situatie te zijn. Zo zijn er eigenlijk allemaal leuke trucjes bedacht – hier - om je aan vast te houden, wat het zou moeten zijn, hoe het daaruit zou moeten zien, of iets dergelijks. Maar voor jezelf weet je van binnen wat je voelt, waar het werkelijk om gaat.

En dat is dus een deel van de kern om dat gewoon bloot leggen, dat er geen script is wat liefde is, en dat er geen script is hoe emoties daaruit zien, dat er geen script is van wat negativiteit is, maar vooral van, hoe je daar zelf mee omgaat, wat is de zuiverheid daarin. Je kunt het niet op dezelfde manier doen, als een ander. Maar dat is wel, wat we hier doen, we doen elkaar behoorlijk na. En er zijn genoeg onderzoeken gedaan, dat mensen elkaar nasynchroniseren in gedrag en handelen, maar ook in woordgebruik, maar ook in zelfs in gevoelens, dat mensen dingen gaan voelen, zoals de ander het ook voelt.

Misschien het beste, dat gevoel eens een keer uitgaat, en we naar een "reset punt" toe kunnen. Het zal toch niks mis mee zijn. Ik noem het "het neutrale veld" en het neutrale veld is voor mij niet een neutraal veld van ongevoeligheid, maar het is een veld waarin je zuiver kunt zijn en niet een uiting hoeft te geven aan ... datgene wat er speelt, dat je geen uiting aan hoeft te geven aan wat je brein wil doen, dus aangeleerd heeft hoe je daarop moet reageren, maar dat je dat doet op basis van wat je werkelijk van binnen voelt, hier binnen in. Ik zie mensen heel veel reflexen hebben, heel veel respons hebben, het is echt ongekend. Mensen, dus dingen zeggen, of doen of reageren op manieren die eigenlijk niets zegt over je innerlijk, wat je werkelijk voelt, maar meer wat de vertaling is van wat je voelt. Dus we staan op het punt, dat wij als mensheid gaan kijken van - waar gaat het nu werkelijk om? Loop ik in lijn met het algehele gedachtengoed? Of keer ik terug naar mijn eigen besluitvaardigheid? En ik ga niet zeggen, dat het voor mij makkelijk is, want ik vind ik ook een grote uitdaging op deze wereld. Maar ik heb wel voldoende kennis meegenomen in mezelf, dat heeft een ander niets aan, maar het is wel mijn baken, waardoor ik weet, dat het ook anders kan, het kan gewoon anders.

Een maand of twee - drie geleden kijken we naar de natuurfilm, toen waren daar, misschien een half jaar geleden zelfs, misschien hebben jullie het ook wel gezien, ik geloof, dat het op National Geographic was. Het waren mensen, die gingen op blote voeten door .. vanaf het Oeral gebergte, zo helemaal naar Tibet en zo, de Himalaya. Paar maanden lang gingen ze wandelen en ze hadden camera's mee, was heel leuk. Dus ze maakte de wandeling helemaal door de binnenlanden van het gigantische aardse gebied. Zo kwamen ze ook bij de Himalaya terecht, en ze kwamen nog veel verder daarvoor in Afghanistan, en toen kwamen ze ergens in het hooggebergte aan, en daar wonen dus een vrij kleine community, misschien tien - twaalf mensen, hele mooie stenen woningen, zelf opgestapeld allemaal, prachtig. En daar waren mannen, ze hadden ook zelfgemaakte gewaden, kleden, hele mooie jassen van schapenwol en hadden ze ook kleuren in gemaakt, hadden ze met bloem gedaan. Ze hadden dus de bloem nat gemaakt en hebben ze de kleur van de bloembladeren hebben ze uitgesmeerd en zo hadden ze dus die vakjes in de jassen een kleurtje gegeven. En de mensen hadden hele mooie mutsen op en een mooie grote houten staf. Nou dat was gewoon een scène uit de film, maar het was echt, het was echt, was niet nep. En dat was zo ontzettend mooi en die mensen kwamen dus tevoorschijn en ze vroegen: Wie zijn jullie? Dus die man met die camera's vertelde wie ze waren en dat ze de reis maakte. Toen vroeg de man: "Waarom doen jullie dat dan? Waarom maken jullie dan deze reis?" "We willen graag vastleggen, hoe mensen leven, die los zijn van de algemene beschaving, die dus geen internet hebben". En toen zei de man: "Internet? Wat is internet?" Hebben ze nog nooit van gehoord. Dus de mensen vertelde dat. Bijzonder, willen jullie iets van ons zien? Ja, we willen wat zien. Toen namen ze die mensen mee naar hun huis, niet in het huis, maar bij het huis en zag je zo de omgeving waar ze wonen, zo in de stilte als dit, weet je? En die mensen waren zo intens neutraal. Je kon niet zien aan die mensen of ze nou gelukkig waren, want bij ons ben je gelukkig met een grote smile, een groot horloge, een bepaalde lichaamsintelligentie, houding waarin je kunt zien, nou je voelt je gelukkig vandaag... Kon je niet aan de mensen zien, de referentiepunten waren er gewoon niet. De mensen waren heel neutraal, maar je kon zien, dat ze in hun kracht leven, puur kracht, helemaal in verhouding tot de natuur, waarin ze leefde en ze vertelde ook: Ja, onze families wonen hier al duizenden jaren. Kijk, en dan zag je hele oude torentjes, die ingestort waren, het was van een voorvader, hij had het gebouwd, het was iets van acht - negen honderd jaar geleden. Ik zeg tegen Ellen: 'Mooi eh, dat de historie in deze matrix, dat je in deze werkelijkheid daar naar kijkt, en of het nou wel of niet gebeurd is, vind ik helemaal niet interessant, ik vind het alleen interessant om te zien, hoe neutraal daarmee wordt omgegaan, eervol en dankbaar, intact houden, komt geen bulldozer aan, van: Hier gaan we een nieuw dorp bouwen, alles blijft gewoon zo staan. En de mensen waren zo zuiver.'

En toen kregen ze eten en vervolgens gingen ze verder met hun camera, op het land in. En de mannen, die wuifde zo, en ze hadden wel van de koeienbellen hangen, klingelingeling, ze zwaaide zo. Mensen werden uitgezwaaid, en toen – ze hadden kennelijk ergens op een ander plekje een camera neergezet – toen gingen de mensen met de camera's weg en toen zeg je dus iets interessants: er was geen interesse in de cameramensen. Ze draaide zich om en het was klaar. Dat vind ik het meeste interessante verschijnsel, dat we dat kwijt zijn geraakt. We moeten alles controleren, we moeten iemand tot in de verte bekijken, moeten weten, hoe het met iemand gaat, een dag later moeten we iets horen, we moeten het lezen op Facebook. We moeten het horen via de buurvrouw: "Heb je al iets gehoord van ... ?" Maar dat is een gedachte, het is een claim en dat is niet zuiver. En ik vond het zo mooi om te zien hoe die mannen daarna zich omdraaide, ze zwaaide, ze draaide zich om, ze lopen terug naar hun leefgemeenschap en ze kijken niet meer om, ze lieten het gaan. Ze lieten het veld MET RUST.

En dat is de kern van de boodschap, wat we aan het onderzoeken zijn, dus dat we zaken met rust gaan laten en dat is ons denken, wat zich daarin bemoeit en dat we aandacht gaan geven, aan wat echt aandacht vraagt. Die grote omdraai. En dan kom je tot echt zeer onthullende en onthutsende ontdekkingen, dat er heel veel dingen zijn op deze wereld, die worden geprojecteerd als liefde en dat is mooi, maar dat zijn de meest waanzinnige geleiders om jou te laten denken in de richting van dat concept. Zo slim zit het gewoon in elkaar. Dus als we echt vrij willen zijn, mogen wij heel diep in onszelf kijken: wat doen wij nou eigenlijk? Waar zijn we nou mee bezig? Wat wil ik nou eigenlijk allemaal weten? Hoezo wil je iets weten? Dit is wat we willen: wat Lizzy daar krijgt, knuffels en warmte, aandacht en liefde, en wat Monique ook krijgt van haar dochter nu op dit moment. Dit is wat we kwijt zijn geraakt op deze wereld, echt aandacht voor elkaar. En dat, ik zeg het nog een keer, dat is niet iets wat zomaar in dit veld tot leven komt, en wat tegen ons zegt: "Hallo, ik ben het veld van liefde, aandacht en uitwisseling, ik ben er voor jullie!" Nee, dat veld wordt door ONS gecreëerd, en daar mag je ook best heel diep over na gaan voelen thuis. Van jongens, het lijkt net alsof ik ben in mijn eigen leven dingen aan het herzien ben, maar ik ben in de wereld op zich, deze werkelijkheid op zich, ben ik gewoon aan het scheppen en aan het creëren, ik zet iets terug in het veld, ik zet het aan. En dat gebeurt ook al, als iemand voorbij fietst, even een knikje naar je geeft en je kijkt die persoon aan, en groet, en er is dat moment daar, dat gouden moment, dat menselijke moment. En als je dan ook iets bij kunt voelen, niet met je hoofd, maar je voelt het, dan heeft het zo'n effect op je hele verdere ontwikkeling in jouw eigen werkelijkheid, krijg je zo veel reacties uit dat veld, je wordt letterlijk toegesproken door het veld, wat wij bijna niet meer kunnen bereiken, omdat we het zelf niet meer representeren. Dus ja, het is buitengewoon mooi, hoor. Ja, en dat ook gewoon met blijdschap te doen, hé? Want kijk, het leven is natuurlijk een studie, maar het leukste is natuurlijk, dat je de studie doet tijdens het leven, dat je wel leeft, dat je niet in de strakke schoolbanken gaat zitten. En dat het ook wel gelachen wordt en ook wordt gefeest. Feest, dat je überhaupt hier bent.

"Nou, ik weet het niet, of ik dat een feest vind, hoor", zei laatst iemand tegen mij. "Zeg dat nu wel, maar ik ervaar mijn leven beslist niet als een feest." Die keuze heb je. Klinkt soms heel hard voor de mensen, maar de keuze heb je. Je hebt de keuze om met je denken niet meer akkoord te gaan met dat denken. Je kunt anders denken, ieder mens kan anders denken. Je kunt tien jaar lang over iemand denken: dat is een ... niet aardig persoon (gelach), je kan enorme boosheid en agressie of een kwaadaardige gedachte over iemand hebben en iedere keer, dat het gebeurt, dan komt die doos weer voorbij in mijn huis, omdat mijn brein dit normaal vindt. Maar het kan een moment in mijzelf zijn en dan ben ik diegene die het toestaat, ik creëer dat, en ik zeg in dat moment: komt die persoon voorbij, die ik dus een "KL" vind, dat ik in dat moment besluit: "Stop! Stop, deze gedachte heeft geen plek meer in mij". Ik kijk eens naar die persoon, volledig vrijheid, open, en dit is ook een mens, en het is ook een mens, net als ik, ga niet lopen onderzoeken wat.., dit is ook een mens met gevoel, ook als dat mens het niet meer kan voelen. Het is ook een mens. En op dat moment neem ik dus waar, de andere persoon, in goedheid. Voor mij is dat eigenlijk kinderlijk eenvoudig en volgens mij is het voor ons allemaal kinderlijk eenvoudig. Het is gebaseerd op keuzes. Om het anders te doen, om anders te kijken, om anders iets uit te spreken tegen een ander, een stukje aandacht te geven. En daar hebben wij helemaal geen god voor nodig op de manier, zoals we hebben gedacht, wat god is. We hebben eigenlijk helemaal niks nodig, want wij zijn het gewoon zelf. Nou, en die leiding heb ik in mijn leven genomen in mijzelf, naar mijzelf toe. En ik ben ook aan het uitzoeken hoe het hier op de Aarde allemaal functioneert en hoe ik dat ook anders kan doen. Nou en ik wil

graag mijn ontwikkelingen en mijn ervaringen ook delen, en ik denk dat gewoon ook is wat echt de educatie is, dat we dat aan elkaar gaan vertellen. En dan is het leven wel degelijk één groot feest.

En verder kan ik zeggen, dat er zeer geïnstrueerde gedachtenvelden zijn hier op de Aarde in de vorm van allerlei verschillende protocollen, ceremonies, processen, religies, spirituele modellen, die allemaal liefdevol zijn, allemaal gericht zijn, op dat het beter gaat met je, maar tegelijkertijd ook allemaal inkapselend werken om je vrije bewustzijn weer te ontvoeren en weer te denken in de lijn van een ander. En dat gaat helemaal niet over goed of slecht, dat heeft er helemaal niets mee te maken, het is weer op keuzes gebaseerd. Er is gewoon één oorspronkelijke universele wetgeving van creatie, en die is gebaseerd op hoe het wezen zichzelf ervaart. En hoe het wezen zichzelf uit, expressie geeft. Als ik mezelf als Martijn voel in een negatieve positie, omdat ik maatschappelijk niet meetel, omdat ik fysiek niet meetel, omdat ik spiritueel niet meetel, economisch niet, noem alles maar op, politiek niet, ik tel niet mee. Dus ik ben gewoon een rood kruisje, als dit mijn eigenbeeld is, dan is deze resonantie ook, wat ik uitdraag. Dus dat is ook niks. Eigenlijk is het wel wat - een rood kruisje, maar de oorspronkelijke kosmische wetgeving van creatie en schepping het is dus gebaseerd op dat het universum uit hologram, zelfs een geprogrammeerd hologram, gaat reageren op het moment dat een bewustzijn zichzelf bevrijdt uit georkestreerd denken, of dat nou positief of negatief georkestreerd denken is en voelen, dat maakt niets uit, daaruit vrij komen en dan gebeurt het. Ja, het is misschien voor veel mensen een hele diepe opgave, lijkt ook wel zo in het begin - want, jemig, moet ik nou alles over de kop gooien?! Maar dat hoeft helemaal niet, het gaat alleen om het herziening, je gaat gewoon merken, dat je leven gewoon een hele andere impuls krijgt.

Eerst krijg je eventjes mogelijke tegenwerking om je te ontmoedigen. Dan zeg je: nou, als dat alles is dan... (gelach) Krijg je een paar porties extra, dan zeg je: nou, joh, dat kan ik wel tegen, hoor, ik laat me niet kisten. Komen er nog een paar extra dingetjes aan en dan ga je denken: nou, ik weet niet, of ik nou nog zo zeker weet of ik het me niet aantrek of ik me redelijk agressief begin te worden, emotioneel opstandig (gelach) Nou, en op dat moment moet je dan vooral luisteren naar de wetten van de spiritualiteit, waarin je dus dat niet uit, want je moet liefde zijn. En dan slaat die naar binnen toe. En belangrijk is dus dat we uiting geven, we uiten ons maar blijven bij onze kernboodschap. Het is heel eenvoudig, maar zo eenvoudig, als dat ik het nu zeg, is het kennelijk niet, want de merendeel van de mensen op deze planeet, en niet alleen maar op deze planeet, maar we beperken ons maar even tot deze wereld, want we zitten gemakshalve hier, denken we, is dat merendeel van de mensen op deze planeet georkestreerd denken en voelen. En dat is eigenlijk waar het allemaal om draait: maak jezelf eens een keer wakker. Ga maar eens kijken, of je anders kunt kijken naar wat er in jezelf gebeurt en wat er ook om je heen gebeurt. En dat is iets heel moois, hoor. Iets heel kostbaars ook.

Ik vind het heel erg leuk, dat hier iemand aanwezig is... Een jaar of twee geleden, toen liep ik met mijn hondje, volgens mij, of was het toen met Raymond? Toen liep ik waar wij net verhuisd zijn, toen liep ik door de wijk. Toen kwam ik jou tegen, en toen zei je: "Hey Martijn, ik kijk naar de Crowd Power uitzendingen". En ik vond het zo ontzettend bijzonder, niet dat je naar de uitzendingen kijkt, maar dat er in mijn eigen omgeving iemand naar me toe stapte met zo'n open energie, ook datzelfde krachtveld, kon direct ook voelen. En dat voelde zo dicht in de buurt. Want ik moet mensen altijd ontmoeten aan de andere kant van Nederland (gelach). Dat is natuurlijk helemaal niet waar, hé. Maar dat maakt het zo zichtbaar. En nou ontmoet ik je vandaag weer, kom je naar me toe en zegt ze: Ben je aan het verhuizen? En ik zeg: Klopt. Want ze Raymond dus gezien met spulletjes inpakken. Dat vind ik heel leuk, dat gevoel dat het mij geeft, dat dingen heel dichtbij elkaar liggen en mensen heel dichtbij elkaar zijn. Het zijn van mijn gevoelens, dus ik kan dat niet uitleggen met denken, maar het gaat mij om het gevoel. Daar gebeuren dan in mijn leven allemaal, lijkt het, kleine dingen, maar heeft voor mij een enorme impact. Dat vind ik zo leuk, dat ik dus net aan het verhuizen ben en uit die omgeving ga, en daar kom jij, energetisch, kom je dus uit dezelfde wijk, een straat achter me, uit dezelfde wijk, kom je dus, en dat vind ik heel leuk, op die ene of de andere manier vertegenwoordig je dat voor mij, energetisch, ook een enorme, warme, prachtige verbinding. Dat vind ik echt mooi. Dat wou ik gewoon even delen. Het zit hem ook echt in de energie, niet eens in de vorm.

Ik heb een paar hele lieve vrienden, die zitten wat in de uitdaging in hun leven en op een gegeven moment uitdagingen kunnen vaak misverstanden worden, dat je met elkaar niet meer, dan trilt het niet meer goed, dat je mekaar niet meer verstaan. Je hebt allerlei verschillende belangen. Je wil toch allemaal tot een bepaalde punt komen van oplossing wat goed is. Maar ja, die verborgen belangen... En die vrienden hebben natuurlijk ook eigen belangen en interesses, en dan willen ze tot een oplossing komen en dan lijkt het dus in de oplossing vorm, dus dat is het denken, daar haak ik even op aan, lijkt het, dat dat dus de oplossing wordt. En dan denk je van: Dit is het probleem, we gaan het zo oplossen en dan is het opgelost. Maar dat is dus niet zo. Alles is energie, dus gedachte is een energiepatroon, het is een patroon. Gevoelens zijn energiepatronen, situaties, dus ook onenigheid, conflicten, dat zijn allemaal energiepatronen. Als een energiepatroon niet wordt benaderd, dus dan praten we in de kern over emoties of de gevoelens, die daarin zitten, als die niet worden benaderd, maar alleen de vorm, waarin het zich uitkristalliseert – trilling schept vorm, resonanties, trillingen, gevoelens, denken schept vorm, werkelijkheid. Als je een probleem hebt, een uitdaging, conflict en je wilt dit oplossen, dan kun je dus niet anders, dan naar de basis toe van het conflict. En dat is de trilling, de vorm, de emotie, die daaronder zit, daar moet je naar toe. Met je bewustzijn. Het hoeft niet per se met woorden en met al, het gaat dus om wat er van binnen inzit. Doe je dat niet, ga je aan het probleem zitten werken, zeg je: Hm, dit is het probleem, trilling schept vorm, de vorm is namelijk dit, dit is de situatie, daar gaat de ruzie over, nou, dan weet je het, hier weet je precies waar het over gaat. Dan zeg je: Nou, ik wil graag een oplossing voor dat we wat we denken waar het over gaat moeten we het gaan oplossen in die vorm, hopsa. En dan is die vorm, die daarop volgt, die klopt ook. Dan zeg je: Nou, dat is, inderdaad, een goede oplossing. Prima, vorm A naar vorm B. Maar de energie die onder het vorm zit, waaruit het ontstaan is, wordt ook meegenomen naar B. De oplossing is perfect, hij werkt een dag, een week, twee maanden – ruzie.

Waarom zeg ik het nou? Omdat het te maken heeft met die dozen. De dozen, die dus nog steeds bij ons thuis staan in de huiskamer, de vorm, het komt voort uit een gevoel. Ik heb een dieper gevoel nodig in mezelf om die dozen op te ruimen. Ik moet eens kijken in mezelf, wat daar doodgeslagen is, inactief geslagen is, waarom ik die dozen laat staan. Dus met een conflict wat daar is, wat ik wil opruimen naar een vorm, waarvan ik denk – dit is de oplossing, ik moet gaan kijken, waar is die conflict uit ontstaan in mezelf. Wat is daaronder in mijzelf aanwezig, wat heb ik gevoeld? Ook naar de vervuilde dingen juist, wat heb ik gevoeld, wat zijn mijn twijfels, waar zit het wantrouwen, want daar komen conflicten van. Wat voor wantrouwen heb ik in mezelf, wat voor het wantrouwen heb ik naar de ander? Al die gevoelens, daar moet ik naar kijken. En dat moet ik misschien wel, als ik het over conflictoplossing, beheersing, dan moeten misschien zaken zelfs op de tafel leggen, delen met diegene met wie ik ze ervaar. Het gaat niet om een ander, maar om het voor mijzelf zichtbaar te maken om mijzelf als het waren ontbloten, om mijzelf zichtbaar maken in een meest krachtige vorm in de kwetsbaarheid. Op dat moment, dat ik dat doe, dan heb ik de trilling, de resonantie zichtbaar gemaakt, waar vorm uit ontstaat en dan pas kan ik aan een oplossing werken. Of oplossing is er al, omdat de vorm, wat uiteindelijk resultaat is van de trilling, verandert, omdat die formule daaronder verandert. En het reageert op ons bewustzijn. Dus dat heeft alles te maken met ons denken. Wij denken steeds in chronologische volgorde. We denken, dat we nu, vandaag dit doen en morgen moeten we dat doen, plan de campagne is dat en daarna komt dat. En dan komt daarna dat, denk ik, en ik denk, dat ik daarna dat ga doen. En vragen mensen aan mij: Martijn, ik snap er niets van, ik doe er alles aan en het lukt steeds niet. En daar komt het dus door. Dingen lukken niet, omdat we denken. We denken in vormen, we moeten achter de vorm gaan kijken, wat eronder zit.

Net zoals vroeger met mijn computerbedrijven, heb ik gekeken op een dag: wat is er eigenlijk aan de hand, dat ik die computerbedrijven nog steeds heb? En toen voelde ik: nou, het is fijn, dat die mensen die in die bedrijf werken, dat ze met hun gezinnen van kunnen leven, zij hebben ook allemaal plezier in, vond zelf heel erg leuk om met mensen te werken, mensen te adviseren over hoe je met computers omgaat en vooral dat alles op bewustzijn gebaseerd is, want daar gingen de gesprekken meestal bij mij over. En toen ging ik nog dieper kijken en toen kwam ik eigenlijk achter, dat echt het gevoel die ik had helemaal in het begin, dat hele diepe gevoel, dat ik niet met woorden kan benoemen, dat was gewoon weg, was uit geresoneerd. Toen had ik het probleem ook te pakken. Toen kon ook het hele verhaal met de computerzaak gewoon veranderen, dus de problemen, die daar ook waren, toen kon er een einde aan komen.

Wij zijn denkende wezen geworden en denken staat gelijk aan computertaal. We mogen gewoon terug naar het voelen. En het voelen, wat wij werkelijk gaan doen, dat is niet gekoppeld aan wat we denken hoe liefde voelt, en ook niet wat emoties zijn, en ook niet wat angst is. Het is allemaal concepten van de mind. Die mogen we allemaal stuk voor stuk afkrassen. We komen dan achter, dat je jezelf altijd gefopt hebt, dat je bang bent geweest, pure fop. Oh-oh-oh, wat hebben we onszelf gefopt. Als je daarachter komt, dat angst een reactie is van het brein, dan kun je dat gewoon doorbreken en is die weg, want tot zover appeltje-eitje. Maar als je het ook kunt doen met liefde, maakt het interessant, want dan ben je toch geneigd om dat niet te doen, omdat we dualistisch zijn. Maar als je kunt ontdekken, dat de manier hoe je nu liefde ervaart, dat je die ook kunt doorbreken, net als angst, en dat het gevoel van liefde niet meer overheerst, overruled als het waren en dus niet meer stuurt, dan gebeurt er iets heel bijzonders. Bewustzijn komt vrij als die twee zaken worden bekeken en worden teruggezet in de oorspronkelijke vorm, zonder al die dingen eroverheen. Wordt maar eens bewust van jezelf. Liefde is aandacht voor elkaar, op dit moment zo. Liefde is in volwaardigheid naar elkaar luisteren en helemaal niets van elkaar moeten. Helemaal niets. Omdat aardse bevolking mind-georiënteerd is en overal belangen bij heeft en alles van elkaar wil, dus ook van andere beschavingen, wagen andere beschavingen zich niet op dit terrein. Omdat het willen en claimen heeft zo'n effect op de ander. We beginnen op dit moment notie van te krijgen, maar het is echt enorm andere mensen tegelijkertijd aan jou denken...Stel, er zijn vier mensen in jouw leven die hebben een vriendschap met jou en vanavond als je thuis bent een vraag kunnen stellen: wat zou een belang kunnen zijn van die vriendschap van een andere naar mij? Het is een rare vraag misschien, maar dat maakt heel veel zichtbaar voor jezelf. Dan krijg je namelijk echt een vriendschap met die persoon. Dan kun je misschien tot de ontdekking komen van, nou, kan wel eens zijn, dat die persoon belang heeft in mijn... en dan komen een paar dingen, waarvan je weet, dat die persoon een belang wel eens kunnen hebben de mogelijkheden, die ik heb in dat en dat stuk, of kennis, die ik heb, of weet ik veel, misschien mijn lekkere eetkunst, eh, kookkunst, ja, eetkunst ook (gelach). Maar als je zo gaat kijken, dan moet je eens opletten, dat als je vier vrienden hebt of twee of honderd, maakt allemaal niets uit. Ik denk, als we één echte vriend hebben in het leven, dan zijn we echt wel rijk, in die zin. Maar daar zijn er dus belangen en moet je eens opletten, gewoon voor jezelf spelenderwijs, helemaal geen bedoeling achter, behalve bewustzijn brengen. Als er nou iets is, in de vorm dat één vriend of vriendin iets doet tegen jou, wat niet helemaal lekker voelt, een telefoontje, wat niet helemaal goed loopt of een email, wat eigenlijk scheef geschreven is, waar een lading aan kleeft, of vriend of vriendin doet iets en vergeet jou uit te nodigen, ik noem maar even wat, vergeet het. Moet je eens opletten, als er één van je vrienden dat doet, hoe toevallig het is, als je goed oplet, dat het bij de andere vrienden naar jou toe ook gebeurt. Het is een gecoördineerde reactie-actie- reactie die daarachter zit. Ik breng het bewustzijn gewoon even in beweging om te kunnen bevragen van: goh, zijn ze allemaal tegelijkertijd onder controle van de kracht om mij te ondermijnen, of is er iets anders aan de hand? Hebben ze met elkaar afgesproken om zo tegen mij te doen, is er complot gaande, nee, dat is het ook niet. Maar ga maar eens kijken, hoe gedachten tegelijkertijd over jou heen kunnen gelegd worden.

Simpel voorbeeldje: koelkast gaat kapot, de belastingdienst brengt de brief, dat je twee duizend euro moet betalen, je wordt geflitst op de hoek van de straat en thuis helemaal aangekomen is je fietsband ook nog lek, de laatste dertig meters moet je lopen. Allemaal op één dag. Zijn dezelfde situaties. Dit onderwerp heeft alles te maken met ons bewustzijn.

- Met je eigen trilling?

Daar gebeurt iets, daar haakt iets aan op ons bewustzijn inderdaad, je eigen trilling, je eigen frequentie, je eigen patroon, maar het is eigenlijk een manier van hoe je dus denkt. En daar kunnen we zo forse doorbraak in maken, het is echt fantastisch. Maar je moet het wel eerst gaan herkennen, je moet er eerst naar durven kijken. "Nou, het is gewoon een rottag", hoorde ik weleens iemand zeggen. "Gewoon een rottag, iedereen doet rot tegen me". Nou, denk ik dan, wat gek... dat je dat denkt.

- Jammer, dat je dat denkt.

Ja, ga maar eens anders denken. Het is een mooie dag.

Raymond vroeg twee weken geleden, we waren net verhuisd, deze spullen net gebracht, vroeg Raymond aan mij: Papa, als.. ik ben nu hier..." Ik zeg: "Ja ik zie, dat je hier bent". "Nee, dat bedoel ik niet. Ik ben nu hier in deze wereld, maar eigenlijk ben ik hier niet. Maar als ik hier nu wel ben, en eigenlijk ook ergens anders ben, waarom ben ik dan eigenlijk hier, als ik hier niet hoeft te zijn?"

(Gelach) Dat is ook een mooie vraag. Ik zeg: "Wat is je eigen gevoel daarover?" "Ja", zegt die, "ik denk, als ik wakker ben, dan ik dan denk, dat ik hier ben. En ik denk, dat als ik niet wakker ben, dan ik helemaal niet besta." Ik zeg: "We komen daar op één manier achter, als we alle twee diep gaan slapen."

Die vragen, die hele eenvoudige vragen, die kennen we allemaal. We hebben onszelf allemaal wel vragen gesteld: hoe zit dit, hoe zit dat? Moet je eens voorstellen, dat je in de wereld bent, in deze wereld, dat de werkelijkheid helemaal het vibratieveld is, informatieveld is, wat eigenlijk als het gaat reageren op vrij bewustzijn, wat het ons allemaal kan laten zien op basis van wat we zelf zijn. Het is zo zoals Gregg Braden het ook noemt, dat vind ik heel mooi van Gregg Braden, hij schrijft daar een boek over, dat heb ik niet gelezen, ik heb een boekje gekocht via internet, het was 90 dollar, ik moest hem hebben, ik sloeg hem open, ik heb één pagina gelezen en weer dichtgedaan. Maar dat was de pagina waar het om ging. Zoals hij het dan beschreef, we zijn niet alleen het schilderdoeken van de projecties van deze werkelijkheid, wij zijn niet alleen de schilders, die daarop schilderen, maar wij zijn in essentie ook nog zelfs het doek zelf. En dat vond ik een hele diepgaande. Dat is eigenlijk wat er aan de hand is, want als je beseft, dat wij zelf de kracht dragers zelf zijn, wij zijn zelf de informatie, wij zijn zelf de energie, zijn we dus ook zelf dat veld. Dus waarom doen we zo ... moeilijk om niet te zijn wie we werkelijk zijn, om uit te spreken wat we werkelijk voelen en verbindingen te leggen met mensen die op dat moment belangrijk zijn, zonder belang. Het belangrijk is om NU contact te hebben met elkaar, zonder dat we een belang hebben, dat we morgen iets mee moeten doen.

Waarom zijn we daarin zo langdradig in, moeilijk in en waarom zijn we niet gewoon in een collectieve beslissing met elkaar aan het werken, dat we dit veld, dat we hier nu zien ook gewoon zelf zijn. In de kronieken van een andere tijdspanne van het menselijk bewustzijn wordt het als de machtsovername gezien. Er is een tijd geweest, dat het menselijk bewustzijn het eerder heeft gedaan in een andere wereld, waarin ze zich voorstelden, dat ze het veld zelf was. En daar gebeurde dat ook, het veld paste zich aan het bewustzijn van de mens, van het humanoïde ras. Het bewustzijn werd dus, volgens de dragers, de scriptschrijvers van wie dat bewustzijn ooit georkestreerd had, die werkelijkheid, werd door die dragers gezien als een machtsovername. Laten wij in wat wij nu onderzoeken in ons leven, laten we dat eens gewoon in durven vliegen, maar wel beseffen, dat het dat dus niet is. Dat alles vriendschap is, alles is open. Dus je geeft iets aan iemand, je bent ook bereid om het terug te halen. Iemand geeft jou iets, maar je bent ook bereid om het direct terug te geven. Je eigent jezelf niks toe. Het is een soort estafetteloop, het gaat steeds door naar een ander. Kennis is ook niet van mij en ook niet van jullie, het is algemene, universele kennis. De ene keer ligt de kennis in vibratie daar, dan schuift die daarheen, kan die persoon nu iets mee doen. Het is een energievorm, trilling, gaat allemaal schilderen of muziek maken in die vibratie, vibratie verspreidt zich, iemand anders gaat wat vertellen, weer een ander gaat dansen, iemand anders gaat een auto bouwen, het maakt niet uit. Het is een heel organisch iets.

Het is samenwerking, en laten we ook niet terugdeinzen om elkaar te ondersteunen op het moment dat het allemaal even niet lekker loopt. Maar ik vind, dat we daar aan elkaar veel meer aandacht mogen geven als iets niet goed gaat. Ik heb wel eens nagedacht van: Goh, vanuit het gevoel, zou het zo kunnen zijn, dat je - om Facebook niet te hoeven gebruiken - zou je een soort website kunnen maken, net als, bijvoorbeeld, Marktplaats, waar je kunt neerzetten, niet helemaal in voor en na wat er allemaal met jou aan de hand is en zo, want dat is allemaal privé natuurlijk, maar waar je met een bepaalde intentie en kracht, innerlijk, daar met een paar woorden iets neer kunt zetten als een oproep, dat mensen met je mee willen kijken. Gewoon zo in het veld. En in de kern is het niet eens nodig met de woorden en zo'n site, want ik bedoel, je kan dat ook zo gewoon in het veld zetten. Maar we zitten allemaal in andere evolutionaire processen. Maar stel, je hebt een uitdaging met je bedrijf, en je komt niet meer doorheen door rede x, geld is op, tegenwerking, gemeente trekt vergunning in, dus dat soort dingen. Heb ik zelf meegemaakt. Dat je in dat moment gewoon beroep kunt doen, je doet het zelf, vanuit jezelf, maar je zet het ook door naar het veld. Want je vraagt of de medeschouwers, medekijkers mee willen kijken in het veld. Ze gaan jou niet helpen, ze gaan mij niet helpen, ik heb geen hulp nodig, maar ik vind het fijn om gewoon trilling te ontvangen, aandacht te ontvangen, zuiverheid, oprechtheid. Het gaat om vibratie, vibratie ondersteunt elkaar, ik vind het wel een leuk plan.

- Deels is het plan al uitgevoerd, je kunt tegen elkaar (wat vertellen?), daar wordt heel vaak gevraagd om mee te kijken.

Nou, dat zou dat misschien in een eigen open neutraal format zetten zo, dat het niet gelieerd is aan het energie van het "gezicht boek" of zo (gelach).

- Ja, een soort forum of zo.

We kunnen zelf mooie dingen creëren met elkaar. En we hebben niet eens de vorm voor nodig, maar ik noem het gewoon zo op. Zo zit ik gewoon wel eens over te voelen, van hoe kunnen we elkaar buiten alles om ook gewoon extra prikkel geven tot creatie. En verbonden bewustzijn doet gewoon meer, het is nu eenmaal gewoon zo, helemaal in deze werkelijkheid. Daar komt ook de oorspronkelijkheid ook van het gebed vandaan, bidden aan iets, aan god, een gebed, de oorsprong van een "prayer", van het gebed, is dat je met je innerlijk vermogen, in stilte, zonder, dat je iets wilt, even kortstondig de situatie in je hart neemt. En dan laat je hem los. En dan komt er geen externe god aan te pas. Ik ben niet allergisch voor externe goden en zo (gelach). Ze mogen er allemaal zijn.

Nou, dit is zo een beetje eigenlijk, waar het allemaal over gaat. Ik herhaal zo alles nog wat hier. (Gelach) Maar ik denk wel, dat als je gewoon kijkt in de breedte wat er op spiritueel gebied allemaal is, het is gewoon echt heel mooi, wat mensen allemaal ook schrijven. Ik heb natuurlijk in de uitzendingen van Crowd Power wel eens flink wat dingen gezegd, die de andere mensen hartverscheurend vonden en furieus waren en boos. Maar ik heb de keuze gemaakt om de weg te bevaren, waarin de meeste weerstanden direct in beweging komen. En ik heb het gedaan, omdat ik weet, dat ik in staat ben om met alle mensen, die de weerstand gingen voelen om gewoon mee in contact te zijn. We hebben daar dingen over gezegd, en natuurlijk zijn er ook pijnlijke dingen besproken, en het was nooit de bedoeling geweest om de mensen te kwetsen, maar het is om in het veld gewoon met een sterkere kracht iets in beweging te zetten. Ik ben niet iemand, die alles zelf vanaf het begin gaat lopen opbouwen als er nog niets is. Want daar valt nog niet op te bouwen, als er niets is.

En het eerst een opschudding hebben, een trilling, want als iemand geschrokken raakt, of iemand raakt in emotie, of misschien boos of geïrriteerd, dat is een trilling, dat is ook emotie, het heeft niets met goed of niet goed te maken, het is een perceptie van het val, het is een trilling, dat komt, een resonantieveld, dat is er ook en daar kun je verder op borduren. Je moet soms eventjes een prikkel geven om dieper in de materie te kunnen komen. Als ik ergens goed in ben, niet alleen in deze wereld, maar ook ergens anders, dan is het in prikkels te veroorzaken zodat andere mensen, bewustzijn in beweging komt. Het is niet omdat ik dat leuk vind, maar ik doe het alleen maar omdat ik weet, dat het vanuit waarheid en eerbied gebeurt. En daarna kan ik alles uitleggen aan die mensen. Maar binnen de uitzendingen hebben we, natuurlijk, heel veel dingen besproken en ook spirituele modellen. En ik was in Frankrijk, was ik met een groepje mensen met experimenten bezig ook op dit gebied, toen was er een vrouw, ze heeft heel veel mooie dingen geleerd, onderzocht in de wereld en dus ook de wereld over gereisd, veel van wereldleren tot zich genomen. En toen zei ze tegen mij: Martijn, als ik zo luisteren naar de Crowd Power uitzendingen, dan heb ik altijd zo'n gevoel van, dat je alles wat spiritueel is, dat je afkeurt of afschrijft, dat alles wat ik daarvan heb geleerd, de waarde, die ik daarbij heb gevoeld, dat die eigenlijk ook de prullenbak in worden geschoven. En dat voelt toch voor mij, op die of andere manier... Ik ken je, ik weet dat je gewoon een goed mens bent, maar het voelt dan toch altijd... het wringt, ik vind het toch niet helemaal plezierig." En toen zei ik: "Wat zou ik dan anders kunnen doen?" "Nou, je zou, bijvoorbeeld, kunnen zeggen, dat er heel veel goede boodschappen liggen in de spiritualiteit, dat het heel veel goeds brengt voor de mens. En dat het echt een pad is, wat je kunt wandelen". Ik zei: "Ik verwijs mensen niet naar paden, die niet nodig zijn". Maar ik eer wel die paden, omdat er heel veel interessants te ontdekken is. En ik denk, als ik zo naar kijk, hoe ik daarmee anders kan omgaan, dan denk ik, dat ik veel forsere dingen ga zeggen (gelach). Eigenlijk niet om het gras overheen te zetten, maar om die collectieve hypnose, die er gaande is, nog dieper in beweging te zetten. En het gaat helemaal niet over Martijn. Ik ben op dit moment in dit stukje, die ik dan doe – het is ook maar een piepklein stukje – lijkt allemaal wel wat, maar het is eigenlijk, relatief gezien, helemaal niets. Het lijkt zo, omdat we in de fase zitten, waarin nog zo weinig lijkt te gebeuren en als iemand zo als ik gaat

praten, dan is dat gauw heel wat. Maar het is allemaal relatief, dat is, eigenlijk, een klein stukje. In het stukje, wat ik dan doe, heb ik het idee: Nou weet je, laten we eens gewoon opbouwen en dieper gaan kijken. Want als we werkelijk waar we nu mee begonnen zijn ook werkelijk naar de volgende fase willen brengen in onszelf, moeten we vooral niet ophouden.

Daar gaan we na de zomervakantie lekker mee bezig. Dus ik ga acht weken lang gewoon in een hangmat liggen, languit, dan ga ik een lijst maken van alle spirituele modellen, ga ik één voor één even bespreken in de nieuwe uitzendingen van Crowd Power en ga ik zulke forse dingen zeggen.. En als de mensen met mij nog niet aan de tafel willen om daar eens over te spreken, dan weet ik het ook niet meer (gelach).

Ik heb het een beetje ... want hier gebeuren natuurlijk ook wel dingen, want ik zeg dit natuurlijk zo nu, maar ik besef heel goed, wat ik zeg en ik besef ook heel goed wat daarachter gevoeld kan worden en gedacht. Maar dat is het bevrijden, want we zitten nogmaals in een collectieve gedachtegoed. En als wij dat met elkaar durven openen... Het gaat om vrijheid, werkelijke vrijheid. Niet van de ene verkapte vorm van vrijheid in een andere verkapte vorm van vrijheid komen. Daar moeten we voor waken. En dat is gewoon prachtig mooi om dat te doen. Dus ik zal in al die uitzendingen gaan noemen wat voor mij de mooie bijdrage is geweest in alle dingen, waar ik het over wil hebben, hoe waardevol het is en wat het allemaal in beweging zet en wat het allemaal op vele manieren zou kunnen betekenen. Maar ik geef dan ook de tegenovergestelde situatie aan, waar het in kan blijven hangen, hoe het je kan overnemen, hoe het je kan besturen en dat het juist daarmee hetzelfde instrument is al een wereldreligie of wat dan ook. En daar mogen we doorheen fietsen en dan, weet je, daar ligt nog zo'n weerstand in het spirituele model, er zijn zo veel mensen spiritueel door in een onbereid willigheid te zitten, dus geslotenheid. En dat is eigenlijk een algemeen beeld op dit moment van de spiritualiteit. Val je niet binnen, dan is het niet zo, als je dat tegensprekt, ja, dan... ja, dan is het niet goed. (gelach) Maar dat is iets wat ik niet kan bedenken, iets wat zich in het veld aandient. En ik heb de afgelopen twee jaar zo veel onvoorstelbaar mooie mensen moge ontmoeten, ook mensen die totaal niet ook maar een woord met mij zouden willen wisselen. Die zo'n boosheid naar mij hadden: "Ik vond je zo'n groot ego in de uitzendingen. Jouw ego is groter, dan mijn beeldscherm." Dus dat kreeg ik (te horen) met boosheid in het gezicht (gelach) Ik zei: "Nou, dat is relatief makkelijk op te lossen – koop een grotere scherm". (gelach) Of druk op Ctrl + min als het computer is, dan verklein je het beeld. Maar ik heb dus zo veel mooie mensen ontmoet en het gaat dus zo, ik geef mezelf als voorbeeld, maar het gaat ons allemaal aan, het komt op een gegeven ogenblik een moment, dat mensen voelen, wat er werkelijk wordt gezegd. En bij de één is dat binnen een dag, en bij de ander, hij heeft dan twee of drie jaar nodig. En ik heb mensen ontmoet, die zijn jarenlang met bepaalde therapieën bezig waren en die daar een bepaald succes in boekte, maar uiteindelijk toch ook ontdekte van, ja, ik boek wel succes, maar ik boek eigenlijk succes bij de ander. Het gaat beter met een ander. Dat vond ik één van de meest krachtige uitspraken, die ik van iemand had, die een hele rijke praktijk heeft met een aantal cliënten, die daar binnen komt. En daar zei van: Het is zo slim, ik kan andere mensen helen, dacht ik, door mezelf niet te helen. Dus dan werk je dus in de matrix. Dat vond ik echt een heel mooie uitspraak. Dat zijn echt simpele dingen, hoe zeg je zoiets simpels.

Nou, we gaan gewoon even lekker pauzeren en dan wil ik jullie uitnodigen om na de pauze misschien ook iets te zeggen of te vertellen als je wilt. Er is misschien iemand, die een liedje wil zingen of een muziekstuk wil maken. Of misschien willen we helemaal niks. Is ook goed, als we niks willen is het ook helemaal goed, ik weet het ook niet. Het enige, dat ik weet is dat we met vriendelijkheid en barmhartigheid met elkaar heel prettig bijeen kunnen zijn en dat we door het veld open te zetten datgene wat we ten diepste in onszelf dragen, dat het ook een reactie in het veld ook zich gaat laten voelen. Het gebeurt juist, omdat jij er bent.
(Pauze, einde opname)